

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10C/200/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210529
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Uličná
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2014:5612210529.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou JUDr. Evou Uličnou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 550 eur, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamietá.

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 27. 9. 2012, domáhal voči žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 550 eur. V žalobe navrhol, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5580793 dlžníkom I. I. v zákonom stanovenej lehote. Žalobu odôvodnil tým, že ako oprávnený navrhol zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu na vymoženie pohľadávky voči povinnej I. I., L.. X. X. XXXX. Súdny exekútor prideliť exekučnej veci číslo EX 539/2010. Následne súdny exekútor požiadal Okresný súd Liptovský Mikuláš o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 14. 4. 2010, a to rozhodnutím o poverení, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 10 mesiacov). Uvedený postup exekučného súdu je nesprávny, v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. O okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, sa dozvedel po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Uplatnená majetková škoda vo výške 125 eur predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov, spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej, a to nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70 eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 eur a nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií, adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdavky, spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, sumu na poštovné a telekomunikačné výdavky, spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15 eur. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslit len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových

výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe spolu s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadostučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvenčii povinného. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do jeho zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik jeho ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na jeho strane ako aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Výšku primeranej náhrady nemajetkovej ujmy určil z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660 eur. Preto si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy za 10 celých mesiacov, t. j. 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, pričom v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 315 dní. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. písomne požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Krajský súd v Žiline uznesením, č. k. 7NcC/286/2013-20, zo dňa 19. 3. 2013, rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Eva Uličná nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, pod sp. zn. 10C/200/2012.

Žalovaný v písomnom vyjadrení, doručenom súdu dňa 13. 2. 2014, navrhol podanú žalobu zamietnuť, z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Poukázal na zmatečnosť žaloby, napr. v časti označenia povinného, najmä v odlišných dátumoch narodenia, označenia exekučného konania, uvedenia relevantných údajov, ako dátum doručenia podania na súd a dátum, kedy sa dozvedel o vzniku škody. Žalobca nepriložil k žalobe žiaden relevantný dôkaz, preukazujúci existenciu exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a celú dôkaznú povinnosť preniesol na súd. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu - prietahov v konaní, a to ani v rámci vyžadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania nároku. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v súdnom konaní, nakoľko túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR. Poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z 23. 4. 2012 mu boli doručené dňa 23. 4. 2012, preto bol nárok žalobcom uplatnený na súde predčasne. Na výzvu na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobca reagoval len všeobecnou odpoveďou, ktorou nedoplnil žiadané informácie. Neposkytnutím súčinnosti na predbežné prerokovanie nároku žalobca zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody. Nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Žalobca doposiaľ nepredložil dôkazy, potrebné pre posúdenie nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Samotný žalobca poukázal na zákonné ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 1. 6. 2011, podľa ktorého 15-dňová lehota na písomné poverenie exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Zákonné ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku pred 1. 6. 2011 znelo „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“, pričom aj v samotnej dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonných lehôt neznamená automaticky prietahy v

konaní. Súd, konajúci o náhrade škody, môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Žalobca si vo vzťahu k predpokladu posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania. Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Preto nepovažuje za preukázanú existenciu prieťahov v konaní. V zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku žalobcu, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23. 4. 2009, t. j. 3 roky pred dňom, kedy mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. K materiálnej škode uplatnenej žalobcom uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Žalobca vyčíslil škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, pričom ho mala zaťažiť výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca neuvádza, či vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie jeho majetku, ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca ako spoločnosť zaoberajúca sa spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti potrebuje a využíva informačný systém, ktorý využíva nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím a po ňom, a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. Žalobca teda nepreukázal vznik škody, ani jej výšku. K náhrade nemajetkovej ujmy uviedol, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú irelevantné, keďže náhradu škody si uplatňuje právnická osoba. Žalobca uvádzaný zánik podnikateľských aktivít a plánov bližšie nekonkretizoval. Je potrebné prihliadať aj na povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto činnosťou vytvorené. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, o čom svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16. 7. 2012 a boli aj predmetom záujmu Európskej komisie. Preto aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti nemožno tvrdiť, že žalobcovi škoda vznikla postupom okresného súdu.

V súlade s ustanovením § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd vykonal súdne pojednávanie v neprítomnosti žalobcu, jeho splnomocneného zástupcu a žalovaného, ktorým bolo predvolanie na súdne pojednávanie riadne a včas doručené. Žalovaný svoju neúčast' na súdnom pojednávaní ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania, pričom nepožiadal o odročenie pojednávania. Žalobca elektronickým podaním zo dňa 5. 9. 2014 navrhol zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu a súčasne navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci. Súd uznesením zo dňa 8. 9. 2014 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Vzhľadom na nedôvodnosť podanej žaloby, by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania nerozhodnúť meritórne na nariadenom súdnom pojednávaní (aj keď uznesenie o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť). Súd preto vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, jeho splnomocneného zástupcu a žalovaného, prihliadajúc na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Súd vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi, zistiť nasledovný skutkový stav:

Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 7Er/109/2010, súd zistil, že dňa 3. 2. 2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe návrhu oprávneného POHOTOVOST', s. r. o. zo dňa 19. 1. 2010 proti povinnej I. I., na vymoženie sumy 825,84 eura s príslušenstvom. Vymáhaná pohľadávka bola oprávnenému priznaná rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská

a. s. sp. zn. SR 18456/09 zo dňa 16. 11. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. 1. 2010 a vykonateľnosť dňa 7. 1. 2010. Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 15. 2. 2010 vyzval Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. na predloženie rozhodcovského spisu sp. zn. SR 18456/09. Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 14. 4. 2010 pod č. 5505 021715 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie v prospech oprávneného na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 825,84 eura, úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 501,90 eura od 22. 6. 2009 do zaplataenia, trovy predchádzajúceho konania vo výške 224,34 eura a trovy exekúcie. Uznesením zo dňa 24. 5. 2010, č. k. 7Er/109/2010-11, bola exekúcia zastavená v časti vymáhania 0,25 % denného úroku z omeškania zo sumy 501,90 eura od 22. 6. 2009 do zaplataenia, nakoľko bola vykonávaná na základe rozhodnutia, ktoré sčasti priznávalo zákonom nedovolené plnenie. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 3. 2011, č. k. 10CoE/69/2011-25, bolo uznesenie okresného súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Uznesením zo dňa 10. 8. 2012, č. k. 7Er/109/2010-31, bola exekúcia zastavená, nakoľko exekučný titul doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, keďže ho vydal orgán na to nepríslušný. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 1. 2013, č. k. 10CoE/10/2013-52, bolo uznesenie okresného súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 29. 4. 2014, č. k. 3 OboE 61/2013-85, odvolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a uznesením zo dňa 29. 4. 2014, č. k. 3 Oboer 181/2013-87, dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol.

Zo znaleckého posudku č. 1/2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, Znalecký ústav, dňa 17. 1. 2014, súd zistil, že úlohou znalca bolo určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutia okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými priet'ahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému, znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti POHOTOVOST', s. r. o., pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb a predstavuje pri žalobách NZP a NP 30,76 eura na jednu žalobu a pri žalobách ZE 31,68 eura na jednu žalobu. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému znaleckému posudku, doručenom súdu dňa 30. 4. 2014, uviedol, že znalecký posudok považuje prinajmenšom za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu, ktorej náhrady sa v konaní domáha. Poukázal na skutočnosť, že znalecký posudok bol vypracovaný na základe objednávky žalobcu, znalec nebol ustanovený súdom, žalovanému bola priamo odňatá možnosť akýmkoľvek spôsobom participovať na postupe pri vypracovaní posudku a náklady na poštovné a náklady na tlač, posudzovanie ktorých je predmetom posudku, nespĺňajú zákonom predpokladané kritérium skutočností, na preukázanie ktorých by bolo nutné disponovať odbornými znalosťami. Znalecký posudok je vo svojej podstate výrazne jednostranný. Poukázal na skutočnosť, uvedenú v znaleckom posudku, že znalec pri jeho vypracovaní vychádzal zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Podklady boli kontrolované len po formálnej stránke, vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a v účtovných výstupoch, je garantovaná poskytovateľom informácií. Škoda, vyčíslená znaleckým posudkom, mala byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní. Je však potrebné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, namietaný žalobcom, nie je v jednotlivých konaniach identický. Preto znalecký posudok nijakým relevantným spôsobom nevedie k presnému vyčísleniu škody, ku ktorej malo dôjsť v tom ktorom exekučnom konaní. K vypracovaniu znaleckého posudku za účelom zistenia konkrétnej škody, spôsobenej konkrétnym exekučným súdom, v konkrétnom exekučnom konaní, mal žalobca pristúpiť jednotlivito, t. j. pre každé exekučné konanie. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdených sumárnych údajov a tvrdení na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny nesprávny úradný postup spôsobil ktorú konkrétnu škodu. Škoda je tak stále výlučne paušálnou.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 31. 12. 2012, (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o zodpovednosti za škodu, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o zodpovednosti za škodu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona o zodpovednosti za škodu, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 5. 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalobu žalobcu zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 550 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš, v dôsledku rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, doručenej súdu dňa 3. 2. 2010, po uplynutí zákonom stanovenej lehote. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal základné atribúty vzniku zodpovednostného právneho vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (tvrdeným v žalobe), ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a zbytočné priesťahy v konaní. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu (existenciu priesťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že exekučný súd konal vo veci, vednej pod sp. zn. 7Er/109/2010, plynulo a bez zbytočných priesťahov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 5. 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie

alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 10 mesiacov, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 3. 2. 2010 a poverenie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 14. 4. 2010. Je potrebné uviesť, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002). Vzhľadom na to, že exekučným titulom v uvedenom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok, rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, najmä z hľadiska posúdenia zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu, si vyžaduje osobitnú právnu úvahu. Na uvedenú skutočnosť reagoval zákonodarca aj následnou právnou úpravou ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď vylúčil aplikáciu ustanovenia o lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípadoch, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Súd mal v konaní preukázané, že doba, uplynutá od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania poverenia na vykonanie exekúcie, zohľadniac najmä vyššie uvedený charakter exekučného titulu, vzhľadom aj na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie (keď prílohou žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebol spis príslušného rozhodcovského súdu, ktorý bol následne exekučným súdom od rozhodcovského súdu žiadaný), najmä zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu, nie je takej povahy a rozsahu, aby bolo možné konštatovať žalobcom tvrdené porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca taktiež v konaní nepreukázal vznik ani výšku tvrdenej majetkovej škody v sume 125 eur. Žalobca nepreukázal vynaloženie sumy 70 eur na správu vymáhanej pohľadávky, nekonkretizoval, z čoho uvedená suma pozostáva, kedy a akým spôsobom uvedený náklad vznikol. Rovnako si žalobca netvrdil, ani nepreukázal uvedené skutočnosti vo vzťahu k uplatneným nákladom na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15 eur. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobca si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur paušálne, teda bez akejkoľvek konkretizácie a reálneho vyčíslenia nákladov v jednotlivých veciach. Uvedená skutočnosť nebola ovplyvnená ani predloženým znaleckým posudkom, ktorý rovnako vyčísľuje majetkovú škodu paušálne pre jednotlivé typy žaloby, bez zohľadnenia konkrétneho prípadu, navyše v sume rozdielnej oproti nároku uplatnenému žalobcom. Taktiež žalobca nepreukázal skutočnosti, tvrdené v žalobe ako dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 550 eur. Žalobca nepreukázal, že v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným resp. k insolvencii povinného. Taktiež žalobca netvrdil, ani nepreukázal, aké konkrétne plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, kedy, v akom rozsahu došlo k hospodárskej strate a akým spôsobom a kedy došlo k ovplyvneniu jeho ďalších podnikateľských postupov, v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu. Pokiaľ ide o žalovaným uplatnenú námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku, pre nedostatok skutkových tvrdení, uvedených v žalobe, nebolo možné uvedenú námietku premlčania posúdiť. V súlade so zásadou hospodárnosti konania, prihliadajúc k dôvodom zamietnutia žaloby, súd ďalšie dokazovanie v tomto smere nevykonával, nakoľko by bolo nadbytočným (keďže aj tak by bolo bez vplyvu na meritórne rozhodnutie). Pokiaľ žalovaný namietal splnenie povinnosti žalobcu predbežne prerokovať uplatnený nárok v zmysle § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v podanej žalobe tvrdil, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je založené v spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš o náhrady škody a nemajetkovej ujmy pri výkone exekúcie proti povinnému D. Á.. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe nespochybnil, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku mu boli doručené dňa 23. 4. 2012, avšak žalobca na výzvu na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku reagoval len všeobecnou odpoveďou, ktorou nedoplnil žiadané informácie. Vzhľadom na dátum doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nárok u na náhradu škody žalovanému teda ku dňu vyhlásenia rozsudku už uplynula zákonná lehota 6 mesiacov v zmysle § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa 151 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku, povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalovanému, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaný si náhradu trov konania uplatnil, avšak nevyčísliť ich v zákonom stanovenej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, pričom trovy konania mu zo spisu nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozsudku prostredníctvom Okresného súdu Liptovský Mikuláš na Krajský súd v Žiline v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.